

v e g z é s

A 420. k. h. g. 1884. sz. alispáni rendelettel kiadott 2507. sz. miniszteri leirat folytán az összes iratok áttétetnek a budapesti IV-X kerületi kir. jbiróságához, miről ezen végzés egy egy példányának kiadása és a 2507. sz. belügyminiszteri leirat másolatának megküldésével panaszos Uhlárik Károly képviselője Polónyi Géza ügyvéd Budapest főváros tanácsa, panaszlott Sztérényi Bertalan pedig Ujpest község elöljárósága utján értesítettek.

Vác, 1884. november 10.

Kovács Fer. s. szolgabíró.

Magyar királyi belügyminiszter 1507. k. VI. szám Pest-Pilis-Solt Kiskun megye közönségének Budapestén. Sztérényi Bertalan ujbpesti lakosnak hatóságához intézett beadványában használt sértő kifejezések miatt történt elmarasztaltatása tárgyában f. évi szept. 24. én 386. sz. a. tett alispáni jelelés kapcsán fölterjesztett ügyiratokat az elmarasztalt félnek közvetett felebezése folytán felülvizsgáltatván, a megye Alispánja által ez ügyben f. évi szeptember hó 5-én 344. sz. a. hozott elmarasztaló II. fokú ítélet az első fokú ítélettel együtt illetékességi szempontból föloldatik és az iratoknak az illetékes kir. bírósághoz leendő áttétele rendelkeztek el; mert eltekintve több más a vádlott által beadványában használt sértő kifejezések hamizásától, vádlott a tárgyalás alkalmával a járási szolgabírót és az eljáró hatóságot bitang gazembernek nevezte és ezen sértő kifejezéseket az I. fokú ítélet ellen beadott fellebbezésében ismétli, a tárgyalási termet bübarlangnak nevezi, a s. szolgabírót hamis jegyzőkönyv felvételével gyannusítja és czimbitorlással vádolja, az ujbpesti községi előjáróságról pedig azt mondja, hogy annak szokása a tényeket és valót meghamisítani, mely sértő kifejezések a b. t. k. 270. §-ban minősülő vétség tényállásaitól látszanak képezni, melynek elbírására a közigazgatási hatóságok nem illetékesek. Miről a megye közönsége a tárgyalási iratoknak ide csatolása mellett további intézkedés végett ezennel értesítetik. — Budapest 1884. évi október hó 4. én. A miniszter helyett: Beniczky s. k. államtitkár. — 420. k. h. g. 1884. szám. A nagym. k. kir. belügyminiszterium 2507. sz. a. kelt leirata eredetben levéltárba téve, másolata az összes iratok csatolása mellett az illetékes kir. jbiróságához leendő áttétele végett kiadatik Kemény Gusztáv szolgabíró urnak. Budapest 1884. évi november hó 3. án. Földváry s. k. alispán.

A másolat hitelül

Vác, 1884. Nov. 10-én

(P. H.) Kovács Fer. s. szolgabíró.

Ime tehát a hetmen szolgabírónak és a hitehagyott, dühös ellenzékiből szolgálékú mamekká vált alispánnak akarata engemet büntetéssel sújtani meghiusult, czudar módon hajótörést szenvedett.

Olyan szemérmetlen vastag bőrű pofa kell hozzá, mint a minő Kemény (Koch) Gusztávnak, Horvát Ferencnek és Földváry Mihálynak van, hogy ítéletüknek a miniszter által

AZ „UJPEST” TÁRCSÁJA.

Kornélia emlékkönyvébe.

Egetverő szenvedélyvel
Lángol érted keblemem.
Kék szemednek büvtengerén
Üzi őt a szerelem.

Aranyszínű hajad fénye
Köti le őt a szírthez
Mely ott rejlik kebled alatt
S ver ugyan, de nem érez.

Két ragyogó picziny csillag
Világítja éltetem;
Oh ne vond le soha róla,
Ne süsd le a szemedet!

Sugár karcsu termetedet
Bájad kéje hatja át;
S vidámságod enyhíti le
Életemnek bánatát.

A hajnalpirt szégyenítő,
Égő ajkad hulláma,

ilyképen tör.önt megváltoztatását hivataluk továbbí viselése mellett, pirulás nélkül eltűrhetik.

Hát nem tudja ez a nyomorult, gaz, zsidó-zsoldban álló és a szegény népek elrablott filléreiből uralkodó, rangot és méltóságot bitorló klikk, hogy ezen ítéletük megváltoztatása, egyenlő a miniszternek azon nyilatkozatával, hogy „igazán gazemberek lehettek, ha ezen elnevezéseket az illetékes hatóság jogkörétől elvonva, magatok akarjátok azt megtorolni, mert ha nem volnátok azok, úgy lett volna annyi erkölesi bátorságotok a szenvedett sértést az én meghagyásom nélkül is rendes bírāja elé vinni.”

Dehogy nem tudják ezt ezen minden tisztesség és becsületből kivetkőzött, szennyes, piszkos zsidó karakterekké fajult uri ripőkök. Van ezen alávaló truppnak magának való annyi esze, hogy ezt a brnkolt miniszteri határozatból kikümbákolhatta.

Azonban ők ezzel nem törődnek, hívén, hogy sikerülni fog nekik azon kelezésből, melybe én őket juttattam a zsidók bünpénzének segítségével kimenekedni és akkor a miniszter elé állva a kegyelmes urnak mondani „uram tévedél, midőn te is gazembereknek tartottál minket, ime tisztán kibujunk az elletünk emelt vádak alól. Nézz, bámulj, csodálkozz.”

De hát éljen ez a himpellér, gézengúz uri csapat ezen boldogító hitben. Higgyen és reméljen, hogy én reájuk nem fogom bebizonyítani tudni ezen őket joggal illetett elnevezést, hogy „gazemberek”.

Pedig mennyire, s milyen vastagon fognak csalódnai.

Mert nemcsak azt fogom reájuk bizonyítani, hogy isten igazában a szó szoros értelmében gazemberek, de azt, hogy országos hirhéd hitvány gazemberek, kik nem szolgabíró és alispáni hivatalra, hanem azon gaszágok, zsarolások, sikkasztások, lopások és rablások után, melyeket a helybeli előjárósággal egyetemben a multban miveltek, enyhe kifejezéssel élve, egyszerűen a bitófára valók

Engem, mint fellebbezésemben magam követeltem, a miniszter, hivatalos személyek elleni vágalmazás ma t, a hivatatot 270 §. értelmében a vádlottak padjára rendelt.

Szívesen foglalok rajta helyet.

Azonban a vádlottak padjáról a mióta a világ áll és törvények igazságosan alkalmaztatnak, oly vilámként lecsapó és sújtó vádak nem hallatszottak panaszlókra, mint a minőket én ezen zsidó zsold csapatra elmondani és bebizonyítani fogok.

Nincs és nem lesz a szolgabíró által történt és az alispán által megerősített elítéltésem fölött eddig ujjongva örült zsidóságnak annyi bankója, hogy abból oly háritót sodorhasson, mely e villámcsapásnak romboló hatását gyengíteni képes legyen olyannyira, hogy egyrészt én a vádlottak padján bizonyítékaim szolgáltatásánál tovább maradjak, másrészt, hogy

Temesse el hű keblemet
A szív ölé csókjába.

S így ha nem is léz az enyém:
Ölj meg még most boldogan,
Hogy e földnek hideg hantját,
Veled töltve gondoljam

Ugró Gyula.

A pórul járt zsidó lovag.

Hetedhét országra szóló szépségű volt B. asszony, kiről melleleg megjegyezzük, hogy szépsége dacára ellen tudott állani azon sok csaboknak, melyeknek a szép nő unos untalan kitéve van. De azon szerencsétlenség érte őt, hogy a szomszédságában lakó Iezig pálinkás zsidónak Számi nevű „khavallér” fia, fülíg megszerette.

No azt az egyet meg kell neki adni, hogy Számi „fes jerek”, csak az a kár, hogy apja lovagot akarván fiából faragni, „sopa geeft” és takarékosági szempontból nem lovon, hanem a pálinkás hordón tartatta vele a „raitschult” s azért nem tudtak még lábszárai máig sem ki-egyenyedni.

Egyszer véletlenségből B. asszony elveszté

helyettem azt a gonoszok el ne foglalják és onnét a börtönbe kerülve, ott meg ne penészesedjenek.

Irgalmatlanul lerántom mooskos pofájukról a felöltött tiszte-ség álcáját, lerántom úgy, mint azt eddig senki tenni nem merészelte.

Reájuk olvasom galád és ocsmány elkövetett bűneiket, mint hajdan parancsukra az ő hajduik a botot a gonoszra olvasták.

Jöhet védelmükre az ő és a zsidók piszkos üzelmeivel s gaszágaival szolidaritást vállal nagyszájú, bukott nagyság Polónyi Géza prókator, hazudhat ismét a védelem érdekében a szokottnál akár még nagyobb is, csaholhat a mennyit csak egy jól tartott és gondosan ápolat eb gazdájának megóvására csaholhat, az mind nem fog használni, az csak haszontalan kutyaugrás marad, mely a menyországba elhallatszani nem fog.

Benn vannak az élheteretlen nyomorultak a ronda pocsolyában és abból csak mint dögök fognak kihuzatni, bármennyire fog is a bukott nagyságu, bukott jellemű Polónyi Géza megfeszített izmaival megmentésükön fáradozni.

Határtalan szemérmetlen önkényükben nekem ástak a szemenszedett jogtudós urak vermet, de elfeledték a közmondást, hogy a verembe ők és a nekik, az ásásban segédkezett zsidó érdek és büntársaik esnek bele.

Megmutatom, bebizonyítom, hogy az egyszer én bennem emberükre akadtak. Beigazolni fogom, hogy azon rablások, melyek 1 és fél évtized óta ezen községben a zsidók, az előjáróság és a megyei tisztviselők által a kincstár, a község és a polgárság kárára elkövetettek, keserűen fogják magukat a gyalázatos teteseken megboszulni.

Az ezen odiónussá lett ügyet az itt folytatólag közölt beadvány idézte fel, melyet f. é. június hó 28-án itéztem beadványképen az előjárósághoz:

Az ujbpesti érdemes Elöljáróságnak

Ujpesten.

Uhlárik Károly bíró urnak aláírásával vettem egy végzést, melyben értesítettem hogy a miniszterelnök urnak 2355/1882. számú rendelete értelmében az általam szerkesztett és elárúsításra bocsájtott megnevezett nyomtatványok számban 49 darab, a mennyiben azok Kis Mihály napszámok által pénzért utcai házalás utján árusítottak el, felsőbb helyről jövő utasítás folytán, a rendörség által elkobzandók valának.

Hogy a miniszterelnök urnak ezen rendelete létezik e, vagy sem, az előttem ismeretlen, de különben reám nézve egészen közönyös, azonban hajlandó vagyok hinni, hogy tényleg létezik, bárha létezik, akkor is csak a sajtótörvényeknek egyenes megsértése mellett volt kibocsájtható. — De ez mellékes dolog, ami reám most nem tartozik és csak úgy en passant kívántam érinteni, a nélkül, hogy valami nagy súlyt fektetnék reá.

De mondjuk, hogy ezen rendelet egészen törvényes és mint ilyen a törvényhatóságokra nézve köte-

tárczáját, a melyet az utánna hű mopszliként kullogó Számi lovag talált meg, a ki pedig sietett és az alkalmat felhasználva az ismeret-séget az általa bálványozott nővel megközni. Még az nap este felé megtette a tiszteletét a tárczával a lovag, s ezután minden engedelem kérés nélkül napi vendége lön a szép asszonynak.

Szemet szurt ez a lábatlankodó hordó-lovag a férjnek s feltette magában, hogy megtanítja majd egy kis moresre. A nő egykor férje tanácsára randes-voust adott a Számi lovagnak, tudtára adván egyszersmind azt is, hogy csak ketten lesznek. . . Számi előtt forgott a világ e végheteretlen boldogság hallatára s éveknél tetsettek a perczek, melyek őt az estől még elválaszták.

De végre elérkezett a várva várt óra és Számi, kicsipve mint egy „khavallér” lépi át imádottja közbét s boldogságban úszó kebellet siet a kijelölt terembe, hol legnagyobb bámulatára, több személyre terített asztal mellett ül szerelme tárgya s alig, hogy egymást köszöntik, léptek kongásai ütök meg a megrémült lovag füleit és a nő hamarjába egy nagy ladába tuszkolja be a szerelmes látogatót. Belép a férj több barátjával s közbe-közbe egyes csipő czélzásokat téve az elébb bejött látoga-

léző erővel kell hogy bírjon, melyet végrehajtani bármely kinálódó alkalommal tartoznak.

Már most kérem: hát csak ma értesült az előjáróság illetve az elkobzásra utasítást adott felsőbb hatóság azon hivatkozott ministeri rendelet létezéséről, hisz az az idézett szám és évfolyam szerint már 2 év előtt hocsajtatott ki?

Hát annyira ismeri az előjáróság, illetve a szolgabírói vagy alispáni hivatal a minisztereknek őket kötelező rendeleteit, hogy szemük láttára hetek óta törtenendő utcai házalással szemben, csak ma majd 2 hó után tartották kötelességüknek a ministeri rendeletnek érvényt szerezni?

Hát nem tudták az előjáróságnak tagjai, hogy ezen ministeri rendelet még hatályon kívül helyezve uincsen, midőn ők maguk az utcai házalótól azaz Kis Mihálytól minden alkalommal nyomtatványokat vásároltak?

Ha tudták, mért nem kobozták már akkor el? Ha nem tudták úgy nem követtek mulasztást el? Azonban erre majd más helyen visszatérek és nem fogom elmulasztani nézetemet körülményesen elmondani.

Itt azonban az ujbpesti előjáróságnak illetve a neki utasítást adott felsőbb hatóságoknak velem szemben elkövetett galád törvénysértésre akarok utalni.

Az előjáróság illetve a neki utasítást adott felsőbb hatóság rendelkezése, mondjuk orosz szag után büzőlgő ukázára, helyesebben hatalmas drákói szigorral kiadott parancsára, a rendőrbiztos Cnapó Géza ur tartozott küldönczömtől azaz elárusítómtól a nyomtatványokat konfiskálni.

A jog zim erre egy 1882-ben kelt ministerelnöki rendelet, melyben meghagyva van, hogy nyomtatványoknak házalás útján történendő terjesztése megakadályozandó.

Vegyen elő az előjáróság és rendőrbiztosi közege egy „Lexikont” és keresse benne meg a „házalás” szót, hogy tiszta fogalmat nyerjen ezen szó értelméről, mert úgy látszik e szónak szorosán vett definícióját nem ismeri, vagy mert rólam érdekelt félről van szó, ismerni nem akarja.

Ha megtalálva lesz a szó, úgy meggyőződhetnek arról, hogy utcai kinálgatás ép úgy nem „házalás”, mint nem házalás a hirdapoknak utczán történő mindennapi elárusítása.

Azonban amint feltezem, hisz feltennem kell, hogy egy mindennapi szónak értelmezésére nem szorul az előjáróság „lexikonra”, — úgy akaratom ellenére törvénytelen eljárásból csak azt kell következtetnem, hogy az előjáróság, vagy legyen az a szolgabírói vagy alispáni hivatal, holmi Stern Ignác, Boskovics Alajos, Schwarcz Dolfi, Diamantstein Ludwig, Friedmann Ármin, Lenérek és dr. Hédervári Számi notarius zsidó gazemberek kedvéért, jogszimet faragott magának ezen bitang, aljas pernahajder népség valódi megismertetését megakadályozandó.

Egyelőre, mielőtt a további lépéseket megtenném, értesitem az érdemes előjáróságot, hogy küldönczömet Kis Mihályt a jövőben is megbízom utcai elárusítással és hogy ha az előjáróság a „házalás” szóról és annak valódi értelméről — ha azt nem ismerné, a mit hinni nem akarok — az általam jelzett

tóra, kedélyes társalgás közt költik el a vascsorát.

Számin csak úgy csurgott az izzadság s minthogy a levegő is kiálhatatlanná kezdett lenni a ládában, megfordulva akart állapotán könnyíteni, de csodák csodája, a láda fogva tartja ruháját, léven annak minden része csirizzel bekenve.

Kétségbeesett arccal igyekszik szabadulni az átkos ölelőtől, de hasztalan! Nem lévén más módja a menekülésnek — egy ingbe és gatyába buvik ki a ládából a lovat, a társaság legnagyobb mulattatására.

Szerencsétlenségére ép nálok is házi mulatság volt s minthogy a hirtelen eltűnt „ifju oraságról” azt hitték, hogy tréát akar velők űzni, keresésére indultak. A kaput pedig a „szívélyes házi óhr” becsukatta, hogy valaki meg ne szokjk fia keresésének ürügye alatt s így tehát az egész „hársóság” az udvarban khereste „fényes kivilágítás mellett” az elbujtnak hitt „lovagot”.

Ekkor ért Számi az egyszerű kostümben a kapu elé s minthogy azt zárva találta, zajt pedig nem akart csapni, sem dermedő tagjait nem akarta tovább már a barátságos novemberi éj szelidőjének áldozatul hagyni, a mászás művészetéhez folyamodva feljutott a magas ker-

módon tiszta fogalmat nyert vala, de mindannak dacára őt abban jog- és törvénytelen egy áljogezim ürügye alatt megakadályozni merészelné, — úgy ki jelentem, hogy én az előjáróságot, szolgabíróstól alispánostól együtt erőszakoskodó hetmeneknek, zsarnok kényuraknak, törvényt, jogot és igazságot lábbal tipró hivataloknak tartom, melyek mindenre képesek, csak hogy bitóra kötendő gaz pénzes zsidó csalóknak és uszorásoknak kegyét el ne veszítsék.

Ki különben maradok illő tisztelettel
Szerényi Bertalan.

Szerkesztőnk elfogatása.

Van öröm Izraelben. A zsidófaló hűsre került! Van tanácskozás a „schiffmansplatz”-on, van hurrah, meg gevált orditózás, a kóserhősök között. Nem is tudnak lassan járni az örömtől, hanem mind valczer lépésekkel az utczán, hogy Szerényi Bertalant a „Judenfressert” elfogták.

Az esetre vonatkozólag sokféle versió kering, mire ugyan kár még csak hederíteni is. Tény, hogy szerkesztőnk egy általa ismeretlen leánynak segélyére ment, hogy kimentesse a zsidó erkölcselenség örvényéből, hová erőszakal akarták vonszolni. Itt úgy a zsidóturpisság, mint a vele elválaszthatlan rokonságban lévő előjáróság ellen szegült az erény hősnék, s eléb szavak, később tettleg is bántalmazni akarták szerkesztőnköt.

Szerkesztőnk védte magát, míg végre az erőnek engedve, megkötözve az előjáróság bürtönébe dobatott, hol egyik hatósági közeg által csaknem halálra kioztatott, s csaknem megfojtattott, míg a csendőrőrmester aztán ki nem mentette a hyenák karmai közül.

Innen a bpesti törvényszékhez hozottat át megkötözve, vasalva. Ez különben az előjáróságot jellemzi, mint ki inkább a Sziberiai bányákba, mint mivel község közzé való.

A törvényszéknél, a zsidók bánatára, még ma szabadon bocsátatták volna szerkesztőnköt, ha oly hamar az indítvánnyal kész lettek volna. Az ügyészség különben letartóztatását nem rendelte el, s így biztosra vehető, hogy vasárnap esetleg hétfőn szerkesztőnk szabad lábón leend.

Addig is óva intjük s kérjük szerkesztőnk barátait és tisztelőit, tartózkodjanak minden tulkapástól és tulhevüléstől, mert ezzel csak az ügyre vonatkozólag ártnak.

Szerkesztőnk ki egész életét a közügyekre szentelé, s ki úgy a paloták, mint a kunyhók lakóinak segélyére menésével már is sok bajt okozott magának, ezáltal is tettére vonatkozólag nem lehet szavunk, de eljárását elvileg helyeselve, a teendőket rábizzuk. Az igazság és jog még nincs annyira elrontva, hogy azt az ujbpesti kóserhad meggyőzhesse.

Bizzunk a küzdőben, ki tudja hogy mi s kötelessége. Ha netalán a lap szétküldésében ezuttal hiba történt, azt szerkesztőnk kijövetele

tés — elővigyázati szempontból szögekkel kirakott — tetejére s amint lefelé igyekezett, minden kéz és láb tiltakozásai dacára visszartartoztatta egy szög, még pedig fordított kiadásban n. i. fejfel a föld gyomra, lábbal pedig az ég felé fordítva. Ép ekkor ért oda egy vidám kutató leány sereg s a mint az ég és föld között kapálózó lovat megpillantották, szemérmességök érzetében hangos sikolylyal futottak el a némely testrésztét Adám kosztümben mutogató égi jelenségnek hitt Számitól. Ezen sikoly által figyelmessé téve, az egész vendégség a hely színe felé igyekszik. A felismerhetlen állapotban függő „khavallért”, tolokodásáért hatalmas durongokkal kezdék helyzetének elhagyására serkenteni, s nem kis fáradságába került lovagunknak, a felfegyverzett vendégség reg előtt, folytonos hidegverejték csurgása és hangos aprehendálás közt, kilétét bebizonyította.

Végre oda vetődött atya is, ki bámultában majd elnyelte a kerítést fia állapota miatt s letrát hozatva szabadította meg a pórul járt lovat a szeg szerelmétől.

Pusztafi.

alkalmával helyre pótolja, addig is elnézés kérünk s még egyszer a nyugodt megfontolt intézkedést ajánljuk.

Végül megemlítjük még, hogy szerkesztőnk annyira nyugodt teltében, hogy még jelenlegi környezetének is elbeszéléseket és a zsidó jellem megismerésére vonatkozó tanokat hirdet.

P. L.

Különfélék.

— Zsidó ékszersvindli és az előjáróság. Terbe Mátyás gépész ur, lapunknak egy lelkes barátja nekünk következő zsidó svindlit beszéli el, melynek oly csúfosan áldozatul esett. — A vérünkön élőködő és zsrunkon hizó zsidóság közt van itt helyben valami Nasser testvérek svindli cég, mely drága pénzen immitált hamis ékszereket a jóhiszemű kereszténység nyakára akasztja. E gyalázatos zsidóknak talmi ékszerekkel, a közönséget vakító odujába, betévedt Terbe ur is, kérve a zsidóktól egy valódi „Nickl” órát. A zsidó kirakatából kivész egyet és szemlélésre átnyújtja Terbe urnak, ki nem ismervén „Nickl” ama kérdés: kockáztatja, valjon valóságos Nickl-e? „Persze az — mond a zsidó, — jót állok érte és ha tetszik, irásban is adom.” — Terbe ur híven a komisz zsidó szavainak, kifizette az óra árát és távozásával kinyilatkozatta, ha nem lesz az óra Nickl, hanem csak réz, akkor vissza hozza azt, mert réz nem kell neki. Tizenegyet nap eltelve az óra valóban mint Terbe ur sejtette réznek bizonyult. E csalás felett Terbe ur boszankodva elmegy a zsidóhoz összevesszeve őt egy svindlernek, a másik után, és kérte pénzének visszaszolgáltatását. Dehát a zsidó nem azért csal, hogy a csaláson való rajtakapásnál a csalást ismét jóvá tegye, denique ő az órát visszafizadni nem akarván az érte fizetett összeget vonatkozott visszaadni. Hát mittévo legyen — gondolta Terbe ur, — és elmegyen panasza a mi bölcs bírónkhoz, Uhlárik Károlyhoz, hogy feladja e ronda zsidó céget, mely őt oly gazul befonta. Terbe ur eladja a bírónak a panaszt és a bíró elküld a csaló zsidóért. A zsidó az „ünserer Lei” szolgálatában álló bírótól küldött megidézésére nyomban meg is jelent. A terhére rótt családi vádat már természetesebb kihívó pökhendiséggel tagadva, azt állítá, hogy ő nem Nickl, hanem réz órát adott Terbe urnak tudatával el. A bíró szent és sérthetetlen zsidai egyikének szavába sem merészelve kételkedni, elhitte a svindler és csaló Nasser zsidónak ezen szemtelen hazugságát és Terbe urat panaszával elutasította. Ekkor Terbe urnak a bírónak zsidó apostolkodása feltűnést nem valami ékes és hízog nyelvvel mondott a bírói eljárás felett kritikát. No már most kilógatta a bíró egészen zsidóságának lólábát. „Ha nem kell az óra, — mondja a bíró, mert Terbe ur az órát elébe vágta, — akkor nem lesz se órája se pénze.” A lármára, mely e zsidó svindli fölött támadt, a jegyző Beniczky is bejön, tájékoztatva magát az ügy felül, azt mondja Terbe urnak: „Hát maga tán azért a pénzért arany órát akar?” — így akarván a zsidónak gonosz csalását palástolni. Terbe ur megúván már a tárgyalási teremnek büzhödött zsidó légkörét és távozott, ott hagyva a zsidónak az órát is, a pénzt is. Így csinált az a ékszeresekkel svindlerozó éhietlen bitang zsidó az előjáróság közvetítésével oly jó gseftet. Dehát a komisz rongy svindlernek nem marad a pénz bőrében, megfizettük mi azt drágán vele, a mi iránt már a törvényes lépéseket Terbe ur érdekében megtettük. Itt még csak inteni akarjuk polgartársainkat, nehogy ezen és hasonló istentelen zsidó csalóknak karmai közé kerüljenek, ékszereiket zsidóknak ne vásárolják. A zsidónál igaz ugyan az első pillanatra minden olcsónak tetszik, de később mindig drágának találtatik, midőn rájöttünk, hogy az olcsóság a svindli volt, mely bennünket lépre vezetett.

— Milyen a zsidó. Glósz Vilmos helybeli gépész a nyár folyamán Groszmann és Rauscherbach gépgyárában foglalkoztatva lévén, egy napon a gyártulajdonostól azon megbízást nyerte, hogy egy gépnek javítása céljából Uj-Perbászra utazzon, hol Luft Károly zsidónál jelentkezzen, kitől havi 80 frt fizetést és teljes ellátást fog a munkának bevégeztéig kapni. Glósz a megbízásához híven le is utazott, a munkát Luftól

átvéve megkezdte és azt 5 hét alatt el is készítette. Midén kész volt munkájával, a zsidó Glósz utiköltséggel ellátva visszautasította Budapestre, mondván neki, hogy 5 hétre járó 100 frt fizetését 15 frt előleg kivételnek levonásával nemkülönbön bizonyítványait Groszmann és Rauschenbachnál felveheti, miután ő az összeget az okmányokkal együtt oda teendi át. Glósz augusztus 12 én visszaérkezve jelentkezett a gyárban, hol azonban a munka megfogyván, foglalkozást többé nem kapott. Glósz Luftól nyert információ értelmében kérte pénzt, igazolványait és bizonyítványait a gyárostól, de a mennyiben ezek Luftól nem érkeztek még meg, nem kapott semmit, hanem utasított, hogy csak egy pár nap mulva jöjjön oda tudakozni. Glósz több nap letele után ismét elmenve, csak azon feleletet kapta, hogy őt még nem fizethetik ki, mert Uj-Verbászról nem küldött még Luft semmit sem részére. A pénzből és mindenéből kifogyott, munka és foglalkozás nélküli Glósz restelven a sok lórát futást a jól kiérdemelt és izzadva keservesen megszolgált pénzéért, irt Luftnak, hogy miután ő mindedig sem keresetének, sem bizonyítványainak birtokába nem jutott, küldje azt rögtön meg. Luft e levélre nem felelt. Irt másodszer, irt harmadszor, irt negyedszer, de eredménytelenül, mert a zsidó Luft oda se hederedett a leveleknek. Glósz nem vette a dolgot tréfára, bement ismét a gyárba reklamálva jogos követelését, kikérve bizonyítványait. Eutasított. Ekkor hozzánk jött az augusztus 12-ig óta bizonyítványai hiányában munkába nem állható Glósz és kérdezte, hogy mittéve legyen ezen nyomorult zsidóval, ki ily czudar módon eddig vele elbánt, — a mire mi azt tanácsoltuk neki, hogy perelje az összegre, az őt a munka elkészítésére megbízott Groszmann és Rauschenbach céget. Glósz azt megtette és a bíróság megítélte részére a jogos követelést és kiadatni rendelte minden okmányát. — Hát nem egyforma mindenütt a zsidó! Dolgoztatni hagyják a szegény munkást és midőn fizetésre kerül a dolog, ilyen gazsággal az alól kibuvni akarnak. Azonban ez a gyalázatos ronda zsidó az egyszer megjárja, mert bárha Groszmann és Rauschenbach cég fizeti is helyette azon összeget melylyel szegény Glószot megcsalni akarta, de feltezzünk a fizetésre elmarasztalt cégben annyi tapintatot, hogy a zsidón azt megvenni fogja tudni. Azért hát zsidók szolgálataiban álló munkások, okuljatok ezen esetből, mert láthatjátok, hogy milyen a zsidó.

— **Uztorás krónika.** Polgártársunk, Weigl János asztalos iparos, mint közvetlenül tőle tudomást nyertünk, Telegdy Istváné ellen uztoráskodás miatt a törvényszéknél vádat emelt. A vád következő. Weigl, Telegdytől mult év július havában 85 frtnyi kölcsönt vett fel és bárha ő az összegre eddigelé 100 frtot megközelítőleg már kamatot fizetett, azért neki még mindig 135 frttal tartozik, mely összegről Telegdyne egy december 24-én lejárandó váltó felett rendelkezik. E vétkes uztorája jelen esetben kézzel fogható, mert Telegdyne egy általa kiállított nyugtában a leszállított 60% kamatot önmaga beismeri. Reméni szeretjük, hogy ez a „tiszt magyar uridáma“ méltó büntetését elkerülni nem fogja, a midőn tanácsosnak fogja tartani, az ily zsidóknak való gyalázatos üzérkedéssel szakítani. Megjegyezzük, hogy ama, már lapunkban egy ízben emített, komisz zsidó uztorásnőre Frisch Cillire is egy hasonló per van folyamatban a törvényszéknél. Csak ily módon kell és lehet e vampyrokot a tisztességes társadalomnak testéről lerázni.

— **Egy mafla zsidó** Valami Diamantstein Adolf fővárosi fűszerkereskedő, Diamantstein Ludvig helybeli zsidó akasztófa virágnak egy méltó rokona, a mult hetekben benyit hozzánk, előfizetendő lapunkra. Mint mindenkinek, ugy e zsidónak is lapunkat pontosan megküldjük. De hát mit tesz ez az előfizető zsidónk. Midőn kézbesítve lesz neki a lap ráírja a czimzalagra „nem fogadtatik el“. Hát nem mafla ez a zsidó?! Budapestről bevásárol, hogy a mafla előfizessen, és megkapva azt, nem fogadja el. Avagy ezzel megvetését irányunkban akarja e rongy zsidó tanusítani? Annyi bizonyos, hogy e mafla zsidó ronda fajának élelmességét és furfangját nagyon ügyetlenül dokumentálja, mert míg a többi zsidók furfanggal maguknak pénzt csinálnak és vagyont gyűjtenek, addig neki a furfangot pénzzel kell megvásárolnia. Tanulj zsidó

csirkefogó rokonodtól, hogy jövöre ügyesebb és esze-
sebb légy

— **Egy tisztos előjáró.** A Schliesz-féle kávéházban vasárnap éjjel Opavszky Henrik kéményseprő, községi előjáró lapunkat midőn az asztalon megpillantotta, felkapta és eltépve az égő kályhába dobta. Nekünk ugyan e ténykedéshez, a mennyiben Schliesz kávé ur a káros, semmi közünk nem volna akkor, ha ez a tisztos előjáró ur a többi vendégek megbotrányozására ténykedését lapunk szerkesztője elleni lepeses száju kitérésével nem indokolta volna. Hát mi elhisszük ezen undok fráternek, hogy az ő szemében szerkesztőnk ropant szálka. Elhisszük annál is inkább, mert érzi a szagát, hogy már mielőbb vele is, bár nem személyével, — mert azt nem tartjuk érdemesnek, — hanem a katona beszállási pénzek elsikkasztójával behatóan foglalkozni fogunk. Schliesz urnak pedig ajánljuk, hogy az ily Opavszky fajta kundschafokat, nehogy tisztos polgárok látogatta helyisége diszkreditáltságok, utasítsa a jövöre kávéházából ki, mert ezeknek a község ház büntanyájában, a Reisich-féle zsidó búzbarlangban, vagy zsidó „snapszbutik“-okban lehet helyük, de tisztességes helyen soha.

— **Zsidó svindli.** Minden becsületes keresztény óva figyelmeztetünk, hogy a „Pikans Naptár“ czim alatt megjelent zsidó ocsmányságot véletlen meg ne vegye, melynek még a czime is szemtelenséggel hazugság, a mennyiben naptár nincs is benne. Tehát naptár, naptár nélkül. Lucus a non lucendo. Hogy a zsidó a néhány krajczár fizetendő bélyeg nem fizetése által az államot megcsalassa, megcsalja még a vevő közönséget is, melynek naptárt árul naptár nélkül. No, hát ilyen a zsidó élelmesség! A pénzügyi közegek figyelmébe ajánljuk e komisz zsidó svindlit (M)

— **Zsidó mesterség.** Ványi Sándor ismert vendéglős a főútcán nyitott vendéglőjébe egy Fürst Márton nevezetű Kecskemétri jöllehet kikörcsölt és ide szakadt zsidót vett csapónak fel. Ványi látván, hogy a zsidó csapos mellett a korcsmával nem boldogulhat, fel is adta azt. És leszámolva a zsidó mákvirággal azon veszi magát észre, hogy a nem boldogulhatásnak oka abban rejlik, mert a zsidó öt három hordó borral megcsalta. A csapos zsidó természetesen mitsem akar tudni és hallani a kimért, el nem számolt 3 hordó borról és tagadja, hogy azokat ő leszállította kapta volna, tagadja, hogy azokat kimérte volna. Ványi, ki nekünk ez esetet elpanaszolta, tanácsunkra család miatt már feladta a tisztos zsidó csapos urat a fenyítő törvényszéknél. No hát, nem-e a család a zsidóságnak jól kitanult mestersége! Természetesen ily módon nem csuda, hogy míg a magyar anyagilag pusztul, addig az az isten átkaként rajtuk élősködő zsidóság palotákat épített.

— **Feült árverezési hyenák.** Mult héten az adókatrálékban lefoglalt tárgyak közt, a megyeri szőlőkben termett 100 akó bor is hordóstól együtt árverezés alá került. A helybeli zsidó vérszopó vampyrra a „licitáló uredságok“ az árverezés színhelyét mint pusztító sáskák ellepve, összedugták gonosz fejüket és abban állapodtak meg, hogy a bornak hektóját hordóstól együtt 4 mond négy frtért fogják megvásárolni. Az ily előre elhatározott szándék e zsidó hyenáknek közönségesen akadályra találni nem szokott, mert fájdalom, mint mindenütt, ugy itt is ők az urak, mert övék a pénz. Megszakadhat annak a szegény árverezést szenvedett keveszténynek a szíve a fölött, ha látja, hogy a zsidók az ő véres verejtékén beszerzett holmiját minő potom áron ragadják magukhoz, de ők ezzel mit sem törődnek, e miatt a szánalomnak nemes érzése bennük fel nem ébred. Azonban az egyszer a gaz zsidók csufosan felültek; mert épen midőn a bornak árverezése fölött pergett a dob és a végrehajtó máris kimondani akarta a „senki többet harmadszor“, a zsidók szerencsétlenségére mentő angyalként a színhelyre érkezett egy előkelő, fővárosszerte ismert keresztény vendéglős ki a bort lefoglalta, a folyó rendes ár szerint azt ki is fizette. Ily módon menekedett meg egy megyeri birtokos, ki a végrehajtást szenvedett volt, a zsidó hyenák ronda karmai közül.

— **Gyorsaság nem babonaság.** A mult heti nagy tűzhöz, mely községünkben támadt, mint értesülünk, a helybeli tűzoltóság körülbelül 5 percczel előbb érkezett a színhelyre, mint a fővárosi tűzoltóság, mely, tekintve a fővároshoz lévő távolságot, egy órával előbb értesülhetett a pusztító elemről mint a miénk. Felemlitenünk

is felesleges, hogy a későn kivonult tűzoltóság megérkezéssel, a tüzet már lokalizálva találták. Dehát: gyorsaság nem babonaság.

Mulatságok.

* * Az upesti műkedvelő ifjuság által folyó évi decz 13-án a Lindt féle helyiségben zárkórú mulatság rendeztetik. A mulatság műkedvelői előadás-sal lesz összekötve. Előadatik: „A ministerelnök bálja“ czimú vígjáték Almási Tihamértól. Belépti jegyek (személyjegy 50 kr. családjegy 1 frt. 20 kr) a rendezőknél kaphatók és este a pénztárnál, de csak a meghívó előmutatása mellett. Mint a szereplők szép tehetségükről annyiszor már fényes jelét adták, feltehető, hogy a közönségnek rég nem élvezett kellemes estét fognak nyújtani.

Szerkesztői üzenetek.

Tormásy. Vártunk, vártunk, azo ban hiába vártunk. — B. Sándor. A többi fényképeket várjuk — Anonymus. E helyen má többször olvashatta, hogy anonym beküldéseket figyelembe sem veszünk. — T... ur. Köszönjük az adatot. Gyűjtsön csak többet, mi is gyűjtünk és akkor lesz olyan szennyes együtt, a mi a fővárosiét, bár az is elég piszkos, egészen elkormányoztani fogja. Azon urnak vakmerő gonoszságát mi is már sokaljuk, de legyen róla meggyőződve hogy a zsidók kegye nem fogja őt attól megmenyeni, hogy Fortunának mosókonyhájába ne kerüljön. Most ő csap itt mi majd ott csapunk; G... ur. Kár az olyau do got ugy bepólyázni. Nem tudjuk fiu-e vagy leány. Tréfának nagyon komoly, komolyságnak, nagyon is tréfa. Dolgozza át akkor kor közöljük, kéziratot átveheti tőlünk minden perszben rendelkezésre bocsájthatjuk. M. Budapest Bocsnát, hogy eddig késtünk, de előbb hozni nem lehetett, különben most sem késtünk. Egy upesti polgár ön előttünk ismeretlen, bárha mindenkit velünk itt ismeri. Különbön ismeretlenül is megköszönjük a jó indulatát, melyet irántunk tanúsít. Hogy ön szerint ön ördög nem lehet oly fekete a minőnek őt festik, azt ha épséggel kívánja ugy hajlandók vagyunk elhinni, mert az ellenkezőjét bebizonyítani nem tudjuk. De hogy ön kétszbe merészeli vonni, hogy a mi szívünk igaz, csak arra enged következtetni, hogy egy ily barátal állunk szemben ki sem bennünket sem viszonyainkat nem ismeri. Csálódik, ha őn azt hiszi, hogy mi csak mint őn mondja ékes és éles tollunk fúogatáshoz hasonlítunk minden csekélységet tel. Különbön higgyen ői a mit akar, majd másként fog gondolkozni már igen rövid idő mulva.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szterényi Bertalan.

Hirdetések.

Ujpesten, Tavasz-utca és Erzsébet-utca sarok 6-ik házszám, 4-ik ajtó alatt elvállaltatnak mindennemű **kézimunkák:** közönséges és monogram-hímzések olcsó és pontos elkészítés mellett.

A
„FÜSTÖLŐ“
I. és II. évfolyama
(minden évfolyam külön fűzve)
3 frt. helyett mindkettő együtt
csak 2 frt.
A most folyó III. évfolyam (ez évfolyam 28 számból áll) előfizetési ára 2 frt 25 kr. Az I. II. és III. évfolyamot együtt és egyszerre rendelve meg 5 frt 25 kr. helyett 3 frt 50 kr-ért adja a „Füstölő“ kiadóhivatala,
Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. sz.